

## **Sense tocar de peus a terra**

*Un relat de: [Tocaterres](#)*

Hi ha històries que deixen petjada en l'ànima, en la mirada, no deixen només rastre, ja que es mantenen vives i lluernes en cada segon de l' existència.

No recordo la raó del meu trajecte cap a Barcelona, però sí el retrobament que el destí m'havia deparat. Devien córrer hores de migdia; les andanes eren força plenes, vives, i jo, apressada, dins el meu món aliè, esperava l'arribada del tren que no trigaria a ser allí i a obrir les seves portes...

Sé que em vaig acostar als bancs pintats de vermell, però no em vaig molestar en asseure-m'hi. Amb el xic de tímida inquietud que em caracteritza, vaig apropar-me als límits de la vora de la via. Esperava sense saber el que s'esdevindria.

Ara sí, l' enllumenat del tren que anava a prendre ja havia esclatat a l'entrada del túnel, i minvant velocitat i dirigint-se cap a la parada plena d'espectadors distrets amb la meva ànima perduda enmig d'ells, va aturar-se lentament. S'obriren les portes, i jo ja era tot just davant d'una d'elles quan, quan, quan...

L' esperit extraviat de la meitat del meu cor d'encís, fora de mi, va aparèixer tot just davant meu. Com un miratge màgic, ràpid, quasi imperceptible. Era ell, o ella, era la persona, era l' ésser, era la força, la gana i la set, la llum i el color; tota la vida davant meu.

Diuen que l'instant tot just abans de morir i anar, o no, a qui sap on, la teva vida s'inunda de tot el teu jo i del teu món fins al punt més extrem. I així va ser, sense els trets letals, o potser sí.

El creuament de mirades va ser automàtic, clavades com espases, com fletxes de cupido, en queien harmoniosament suaus pètals de roses, sense que ningú en l'univers sencer els pogués percebre. Però aquella incommensurable flaire hi era, aquella melodia amagada hi era, aquella textura hi era, aquella... hi era. I és que hi era tot en aquell breu instant imperceptible sense ser vist.

Ràpidament, la salutació amistosa... i immediatament es va fer present: Va ser sols un apressat petó als nostres joves llavis. Un petó fugaç als llavis que romandrà fins molt més tard i lluny que els recorreguts de bilions de trens d'aquí fins l'infinit i més enllà. Un petó ràpid als llavis amb la càrrega de tot l'amor que hi pot regnar en el millor dels paradisos; que perquè negar-ho, fins i tot tocant de peus a terra sovint encara hi viatjo, i hi viatjaré. Paradisos per desvetllar en cada escletxa inesperada del temps i l'espai; felicitats sobtades en moments puntuals de glòria sorpresa. Moltes ja han estat descobertes, però darrera el vel de la realitat impossible, n'hi ha una eternitat encara per descobrir.

Després d'un comiat en un vist i no vist, no ens vam tornar a creuar mai més, i no tornarà a passar pas, si més no en l'aquí i ara.

Continua, però, la història en un racó de món perdut, a tocar de la punta del nas però a mil anys llum de la sola de les sabates. I romandrà aquell petó, sense tocar de peus a terra.